

Kitab Daniel - Nomer Sewidak Sanga

Mbadharake Siklus Antar-Generasi: Papat Pambedhag ing Adventisme

Jeff Pippenger

2024-02-02

Allah ora nate owah, mula Adventisme diadili ing generasi kaping papat.

“Panjenengané banjur nyeluk marang wong sing kasandhangan léna, sing ana piranti tinta panulis ing sacedhaké; lan Pangéran ngandika marang panjenengané, Lumakua ngliwati tengahing kutha, ngliwati tengahing Yérusalèm, lan wènèhana tandha ing bathuké wong-wong sing nggresah lan sesambat marga saka sakehé kanisthan sing katindakaké ing tengahé. Lan marang wong-wong liyané Panjenengané ngandika ana ing pangrunguku, Tindakna sawisé dhèwèké ngliwati kutha, lan patenana: mripatmu aja melas, lan aja padha duwé welas asih: patenana nganti tumpes wong tuwa lan wong enom, para prawan, bocah-bocah cilik, lan para wanita: nanging aja nyedhaki sapa waé wong sing ana tandhané; lan wiwitana ana ing pasucèn-Ku. Banjur wong-wong mau wiwit marang para pinituwa sing ana ing ngarepé Pedalemané.”

“Yesus wis arep nilar kursi sih-rahmat ing papan suci swarga kanggo ngagem sandhangan piwales lan nyirnakaké bebenduné lumantar paukuman marang wong-wong sing ora nanggapi pepadhang sing wis diparingaké Gusti Allah marang wong-wong mau. ‘Amarga ukuman marang pakaryan ala ora enggal ditindakaké, mulané atiné anak-anaké manungsa kebak netep kanggo nindakaké piala.’ Tinimbang dilunakké déning kasabaran lan dawaé panggandhènging pangaksama sing wis katindakaké déning Pangéran marang wong-wong mau, wong-wong sing ora wedi marang Gusti Allah lan ora tresna marang kayektèn malah nguwataké atiné ing laku pialané. Nanging uga ana wates tumrap pangaksamané Gusti Allah, lan akèh wong wis ngluwihi wates-wates iki. Wong-wong mau wis nerak watesing sih-rahmat, mulané Gusti Allah kudu tumindak campur tangan lan mbélani kaurmatané piyambak.”

Bab bangsa Amori, Pangéran ngandika: “Ing turun kaping papat, wong-wong mau bakal bali mreng maneh; awit pialahe bangsa Amori durung kebak.” Sanadyan bangsa iki katon cetha amarga panyembah brahalane lan kabobrokane, bangsa iku durung ngembaki tuwung pialahe, lan Allah durung maringi dhawuh supaya dirusak nganti tumpes. Bangsa-bangsa iku kudu ndeleng panguwaos ilahi kababar kanthi cara kang cetha banget, supaya padha ora kari duwe alesan. Sang Pencipta kang kebak sih-kawelasan kersa ngendelake pialahe nganti tekan turun kaping papat. Banjur, manawa ora katon owah-owahan marang kang luwih becik, paukuman-paukumané bakal tumiba marang wong-wong mau.

Kanthi katemtuan kang tanpa kleru, Sang Tanpa Wates isih tetep nyathet pitungan karo sakehing bangsa. Nalika sih-rahmat Panjenengane kaaturake lumantar panyuwunan supaya padha mratobat, pitungan iki bakal tetep kabuka; nanging manawa cacahing iku wus tekan ing sawatara ukuran kang wis katetepake dening Allah, paladosan

bebenduning Panjenengane wiwit katindakaké. Pitungan iku ditutup. Kasabaran ilahi mandheg. Ora ana maneh panyuwunan sih-rahmat kanggo mbélani wong-wong mau.

“Nabi, nalika nyawang ngliwati jaman-jaman, ndeleng mangsa iki kaatur ing ngarsaning pandelengé. Bangsa-bangsa ing jaman iki wis nampa sih-rahmat kang tanpa tandhing. Berkah-berkah pilihan saka swarga wis diparingaké marang wong-wong mau, nanging tambahing gumunggung, srakah, panyembahan brahala, pangina marang Allah, lan rasa ora matur nuwun kang asor kacathet tumrap wong-wong mau. Wong-wong mau kanthi cepet lagi nutup petungané karo Allah.

“Nanging kang ndadèkaké aku gumeter iku kasunyatan yèn wong-wong sing wus nampa pepadhang lan hak istimewa kang paling gedhé malah wis kacemaran déning piala kang ngrembaka. Amarga diprabawai déning wong-wong duraka ing sakiwa-tengené, akèh wong, malah saka antarané wong-wong sing ngakoni kayektèn, wus dadi adhem lan kasurung mudhun déning iliné piala kang kuwat. Panacad kang lumrah diuncalké marang kasaléhan lan kasucèn sejati ndadèkaké wong-wong sing ora ngladosi sesambungan kang raket karo Gusti Allah ilang pangajèné marang angger-anggering-É. Saupama padha lumaku manut pepadhang lan mituhu marang kayektèn saka ing ati, angger-angger suci iki mesthiné bakal saya aji tumrap wong-wong mau nalika angger-angger iku diasoraké lan disingkiraké mangkono. Kaya déné rasa ora ngajèni marang angger-anggering Gusti Allah saya cetha katingal, mangkono uga garis pamisah antarané para sing netepi angger-angger iku lan donya saya cetha béda. Katresnan marang pranatan-pranatan ilahi saya mundhak ing golongan siji, sapira dene rasa nistha marang pranatan-pranatan mau saya mundhak ing golongan sijiné.”

“Krisis iku saya cepet nyedhak. Angka-angka sing saya ngrembaka kanthi cepet nuduhake manawa wektu kanggo panjengukané Allah wus meh tekan. Sanadyan Panjenengané ora kersa ngukum, nanging Panjenengané mesthi bakal ngukum, lan iku kanthi enggal. Wong-wong sing lumaku ana ing pepadhang bakal weruh pratandha-pratandha bebaya sing lagi nyedhak; nanging wong-wong mau aja nganti lungguh meneng kanthi tentrem, tanpa prihatin, mung ngentèni karusakan iku, nalika nyenengaké awaké dhéwé nganggo kapitadosan yèn Allah bakal ngreksa umaté ing dina panjengukan. Mbauré adoh saka mangkono. Wong-wong mau kudu nyadari yèn iku dadi kuwajibané kanggo nyambut gawé kanthi temen-temen kanggo nylametaké wong liya, nalika kanthi pracaya sing kuwat nyawang marang Allah nyuwun pitulungan. ‘Pandongané wong mursid sing tumemen lan sregep kuwi gedhé banget pigunané.’

“Ragi kasalihan durung sakabèhé kelangan kakuwatané. Nalika bebaya lan kasangsaraning gréja paling gedhé, golongan cilik sing ngadeg ana ing pepadhang bakal nggresah lan sesambat marga saka sakehing panggawé nistha kang katindakaké ana ing nagara. Nanging luwih-luwih manèh pandongané bakal munggah kanggo mihak marang gréja, amarga para warga gréja nindakaké manut padatané donya.

Pandonga kang temen-temen saka sathithik wong setya iki ora bakal muspra. Nalika Gusti miyos minangka Panebus paukuman, Panjenengane uga bakal miyos minangka Pangreksa tumrap sakèhé wong sing wis ngreksa iman ing kasucèné lan njaga awaké

dhéwé supaya tanpa cacad déning donya. Ing wektu iki Gusti Allah wis janji bakal mbélani para pilihané piyambak kang sesambat marang Panjenengané rina lan wengi, senadyan Panjenengané suwe nandhang sabar marang wong-wong mau.

“Pepakoné mangkéné: ‘Lumakua ngliwati tengahing kutha iku, ngliwati tengahing Yerusalem, lan pasangen tandha ana ing bathuké para wong sing sesambat lan nangis marga saka sakehé panggawé nistha sing ditindakaké ana ing tengahé.’ Wong-wong sing sesambat lan nangis iki wus padha martakaké tembung-tembunging urip; padha mratelakaké kaluputan, menahi pitutur, lan nyuwun kanthi temen. Sawetara wong sing wus ngormati Gusti Allah kanthi cara sing nisthakaké mratobat lan ngasoraké atiné ana ing ngarsané Panjenengané. Nanging kamulyaning Pangéran wus tindak saka Israèl; sanajan akèh isih tetep nindakaké tata-caraning agama, kasektèn lan ngarsané wus ora ana.” Testimonies, jilid 5, 207–210.

Gambaran ngenani paukiman Allah sing dipunsebat déning Sister White ing pethikan punika inggih punika paukiman ingkang dipunparingaken dhateng kutha Yerusalem, ingkang ing dinten-dinten pungkasan punika dados pasamuwan Advent Dina Kaping Pitu. Paukiman punika dipunampungi nalika angger-angger Minggu, awit wonten ing ngriku meterai Allah lan tandhaing kéwan punika dipuntempelaken. Yehezkiel bab wolu nedahaken sekawan pangawulan nistha ingkang saya mungguh. Ayat kapisan negesaken bilih wahyu punika kedah dipunpahami pas sadèrèngipun wekdal kasempatan sih-rahmat katutup, kanthi nandhesaken dinten kaping gangsal saking wulan kaping enem ing taun kaping enem.

Yehézkiel ora prelu nyakup titik rujukan sajarah iku. Dhèwèké bisa waé mung nulis, “Lan kalakon, nalika aku lungguh ana ing omahku, lan para pinituwané Yehuda padha lungguh ana ing ngarepku, manawa astané Pangéran Yéhuwah tumiba ana ing kono marang aku.” Kasunyatan yèn dhèwèké nyakup rujukan marang dina sadurungé “666,” iku minangka rujukan kenabian tumrap para siswaing ramalan. Rujukan iki, tumrap wong-wong kang nduwèni kamenangan ngungkuli angka saka jenenging kéwan galak, padha mangertèni yèn “666” iku sawijining unsur saka Wahyué Gusti Yésus Kristus, kang kabukak segelé sawetara sadurungé wektu kasempataning sih-rahmat katutup. Wong-wong mau mangertèni bab iki, awit wong-wong mau iku umaté Allah, kang miturut Petrus, “ing jaman biyèn dudu umaté Allah.”

Ing 1 Petrus bab loro, umat sing saiki dadi umat Allah, “wis ngrasakaké manawa Gusti iku sih-rahmat.” Wong-wong mau yaiku wong-wong sing sacara kenabian “wis mangan” pangandikané Allah, béda karo wong-wong sing ora gelem mangan pangandikané Allah. Kabèh para nabi padha ngandika bab dina-dina wekasan, lan ing Yohanes bab enem, Gusti Yésus maringi piwulang manawa para sakabate kudu mangan dagingé lan ngombé getihé. Ing bab iku, para sakabat sing ora gelem mangan dagingé lan ngombé getihé tumindak mangkono ana ing ayat sèket enem.

Wiwit wektu iku, akèh saka para sakabate padha mundur, lan ora lumaku bebarengan karo Panjenengané manèh. Yokanan 6:66.

Para wong wicaksana kang mangan daging lan ngombé getihé Kristus ing dina-dina wekasan, padha mangertèni yèn Kristus, minangka Palmoni, iku Sang Panganthèng Ajaib, lan padha ngenali tandha astanipun nalika dipratelakaké. Angka “665,” ing ayat pambukaning Yeheskiel wolung, ana ing kono, kanggo sapa waé kang gelem mirsani, minangka pratandha paling ora tumrap rong titik wangsit kang wigati. Kang kapisan yaiku yèn pawarta iku kudu dimangertèni minangka nyakup sawatara mangsa sadurungé hukum Minggu. Kang kapindho yaiku yèn angka “666” ana ing salah siji saka mung rong ayat ing kitab Wahyu, kang diparengaké katrangan kanthi netepaké yèn “para wong wicaksana” bakal mangerti ing dina-dina wekasan.

Ing kéné ana kawicaksanan. Sapa sing nduwèni pangerten, etangen cacahé kéwan iku; awit iku cacahing manungsa; lan cacahé iku nem atus sawidak enem. Wahyu 13:18.

Para “wicaksana” kang mangertèni tambahing kawruh ing dina-dina pungkasan, nalika Wahyu bab Gusti Yésus Kristus kabukak segelé, bakal sumurup manawa “666” iku sawijining pralambang sunnat sing wigati, amarga wong-wong mau wis olèh kamenangan ngungkuli angka iku. Mulané, Ézékiel ing pasal wolu nepangaké sawijining pambaléla kang saya mundhak, kang kagambar lumantar papat kanisthan sing saya tambah gedhé. Sing pungkasan mratélakaké manawa para wong gemblung padha sujud marang srengéngé, mangkono maringi tandha paukumané Yérusalèm (Adventisme), ing dina-dina pungkasan. Paukuman iku kalakon ing turun kaping papat. Papat kanisthan iku dadi pralambang tumrap papat turun Adventisme Laodikia.

Generasi kapisan wiwit ing taun 1863, kanthi pambrontakan marang sumpahe Musa babagan “pitung kaping.” Rong puluh lima taun sawisé iku, pambrontakan taun 1888 kawujud. Telung puluh siji taun sawisé iku, pambrontakan taun 1919 dumadi, kang diwakili déning buku anggitané W. W. Prescott, “The Doctrine of Christ”. Telung puluh wolu taun sawisé iku maneh, ing taun 1957, dumadi pambrontakan kang diwakili déning buku “Questions on Doctrine”. Saiki kita bakal wiwit nduduhaké apa sababé papat tenger dalam iki cocog karo papat pangawé nistha ing Yéhezkiel wolu.

Ing taun 1863, Adventisme Laodikia ngenalaké sawijining bagan anyar kanggo nggantèkaké rong bagan sing dadi panggenapané dhawuh ing Habakuk pasal loro supaya “tulisen wahyu iku lan cethakna ana ing papan-papan.” Bagan taun 1863 mau mbuwang “pitung mangsa” saka gambaran kenabian, déné ing rong bagan suci mau “pitung mangsa” iku ana bebarengan karo 1260, 1290, lan 1335. Ing kitab Habakuk, dhawuh mau nandhani yèn papan-papan kuwi (jamak) bakal diterbitaké kanthi cara supaya “sing maca bisa mlayu.” Bagan taun 1863 kuwi wis nyimpang banget saka teges kang satemené, nganti mbutuhaké sawijining lembar panerang kanggo ngancani. Ora mungkin wong ndeleng bagan taun 1863 kuwi banjur “mlayu” tanpa ana lembar panerang tambahan.

Lan Pangéran mangsuli marang aku, pangandikané, Tulisen wahyu iku, lan gamblangna ana ing loh-loh, supaya sing maca bisa mlayu. Habakuk 2:2.

Bagan taun 1863 iku sawijining tiron sing dirancang kanggo nutupi kang satemené, kaya sing dideleng William Miller ing impèné. Loro bagan suci iku dadi pralambang prejanjian sing digawe déning Kristus karo umat sing nembe ngasta kalungguhan minangka sungu Protestan kang sejati saka kéwan bumi. Loro bagan mau makili sawijining pralambang sesambetan prejanjian antarané para Millerit lan Kristus, kang dumadakan rawuh menyang Padalemané ing taun 1844, lan nalika Panjenengané rawuh, Panjenengané rawuh minangka Utusan Prejanjian. Israèl kuna nggambarake Israèl modern, lan nalika Kristus ngetokaké Israèl kuna saka pangawulan ing Mesir, Panjenengané marakaké pralambang tumrap wektu nalika Panjenengané bakal ngetokaké Israèl modern saka pangawulan sajroning sèwu rong atus suwidak taun pamaréntahan kapausan. Sister White bola-bali njunjung loro sajarah iki minangka sajarah-sajarah kang sejajar.

“Ing dhateng kita lagi sumunar pepadhang kang kaimpun saka jaman-jaman biyen. Cathetan bab kalalèné Israèl wis dilestarekaké kanggo madhangi pangerten kita. Ing jaman iki Allah wis ngasta astanipun kanggo nglumpukaké marang Panjenengané piyambak satunggaling umat saka saben bangsa, kaum, lan basa. Ing gerakan advent Panjenengané wis makarya tumrap warisan kagungané, padha kaya Panjenengané makarya tumrap wong Israèl nalika nuntun wong-wong mau metu saka Mesir. Ing kuciwane gedhé taun 1844, pracayané umat-Nya diuji kaya pracayané wong Ibrani ana ing Segara Abang.” Testimonies, jilid 8, 115, 116.

Nalika Gusti lumebu ing prajanjian karo Israel kuna, Panjenengane maringi loro loh kanggo nggambarake sesambetan prajanjian iku. Nalika Gusti lumebu ing prajanjian karo Israel modern, Panjenengane maringi loro loh kanggo nggambarake sesambetan prajanjian iku. Loro loh angger-angger Sepuluh mau minangka pralambang saka loro lohé Habakuk. Panjenengane maringi marang wong-wong mau loro loh iku sawatara wektu sawisé nyabrang Segara Abang, kang déning Sister White dipadhakaké karo kuciwa gedhé taun 1844. Ora suwé sawisé 1844, miturut sajarah ramalan, Gusti ngasilaké loh kang kapindho. Israel kuna kadadèkaké minangka panyimpening angger-anggeré Allah, lan Israel modern kadadèkaké minangka panyimpening ora mung angger-anggeré Allah, nanging uga kayekten-kayekten ramalan kang agung iku.

“Gusti Allah sampun nimbali pasamuwanipun ing jaman punika, kados dene Panjenenganipun nimbali Israèl jaman rumiyin, supados jejeg dados pepadhang ing bumi. Kanthi pamisahing bebener ingkang kuwasa, lumantar pawartosipun malaékat kapisan, kaping kalih, lan kaping tiga, Panjenenganipun sampun misahaken tiyang-tiyang punika saking pasamuwan-pasamuwan lan saking donya, supados ndadosaken piyambakipun sami dados caket kanthi suci kaliyan Panjenenganipun. Panjenenganipun sampun ndadosaken piyambakipun sami dados para panyimpening angger-anggeripun, lan sampun masrahaken dhateng piyambakipun sami bebener-bebener ageng bab pamedhar wangsit kangge wekdal punika. Kados dene sabda-sabda suci ingkang kapitadosaken dhateng Israèl jaman rumiyin, makaten punika minangka titipan suci ingkang kedah dipunwartakaken dhateng donya.” Testimonies, jilid 5, 455.

Kalih Pepakon ingkang kapisan nedahaken sengiting Allah dhateng panyembahan brahala, lan wonten ing kalih Pepakon kapisan punika Panjenenganipun netepaken bilih paukuman kalampahan dumugi generasi kaping tiga lan kaping sekawan, awit Panjenenganipun netepaken bilih Panjenenganipun punika Allah ingkang cemburu.

“Angger-anggering Toret iku ora kapratelakake ing wektu iki mung mligi kanggo kabecikané wong Ibrani waé. Gusti Allah ngormati wong-wong mau kanthi ndadèkaké padha dadi penjaga lan pamiliharaing Toret Panjenengané, nanging Toret iku kudu dicekel minangka titipan suci kanggo saindenging jagad. Pepakon-pepakon ing Dekalog cocog tumrap sakèhé umat manungsa, lan pepakon-pepakon mau kaparingaké kanggo piwulang lan pamaréntahané kabèh. Sepuluh pepakon, cekak, jangkep, lan nduwèni wewenang, nyakup kuwajiban manungsa marang Gusti Allah lan marang sapepadhanipun; lan kabèh mau dhedhasar marang asas dhasar kang agung, yaiku katresnan. ‘Kowé bakal tresna marang Pangéran, Allahmu, kalawan sakehing atimu, lan kalawan sakehing nyawamu, lan kalawan sakehing kekuwatanmu, lan kalawan sakehing budimu; lan marang pepadhamu kaya marang awakmu dhéwé.’ Lukas 10:27. Delengen uga Pangandharing Toret 6:4, 5; Imamat 19:18. Ing Sepuluh Préntah, asas-asas iki diandharaké kanthi rinci, lan digawé bisa ditrapaké marang kahanan lan kaanané manungsa.”

“Aja ana allah liyané ana ing ngarsaku.”

“Yéhuwah, Pribadi kang langgeng, ana dening Diri-Nya piyambak, ora kinawruhan minangka kang katitahaké, Panjenengané piyambak iku Sumber lan Panyengkuyung samubarang kabèh, mung Panjenengané piyambak kang kagungan hak nampi pakurmatan lan pangibadah kang paling luhur. Manungsa dipunlarang maringaké marang barang liya apa waé papan kang kapisan ing katresnané utawa ing pangabektiné. Apa waé kang kita emut lan tresnani nganti nyuda katresnan kita marang Allah utawa ngalang-alangi pangabdian kang dadi kagungané Panjenengané, iku kang kita dadèkaké allah.”

“Aja gawé reca ukir kanggo awakmu dhéwé, utawa rupa apa waé sing ana ing swarga ing dhuwur, utawa sing ana ing bumi ing ngisor, utawa sing ana ing banyu ing sangisoring bumi; aja sujud nyembah marang iku, utawa ngabekti marang iku.”

“Angger-angger kapindho nglarang nyembah Gusti Allah kang sejati lumantar reca utawa pepindhan. Akeh bangsa kapir padha ngakoni manawa reca-recane mung minangka wujud utawa pralambang kang lumantar iku Ketuhanan disembah, nanging Gusti Allah wus netepake manawa pangibadah kang mangkono iku dosa. Upaya kanggo nggambarake Kang Langgeng lumantar barang-barang jasmani bakal ngasorake pangerten manungsa bab Gusti Allah. Pikiran, kang kasimpang saka kasampurnan Yehuwah kang tanpa wates, bakal kesengsem marang titah tinimbang marang Sang Pencipta. Lan kaya mangkono nalika pangertene bab Gusti Allah saya ngasor, mangkono uga manungsa bakal saya asor.”

“‘Aku, Yéhuwah Allahmu, iku Allah kang cemburu.’ Sesambetan kang raket lan suci antarane Allah lan umaté dipralambangaké kanthi pepindhan bebrayan. Marga panyembahan brahala iku jina rohani, mula paukumuning Allah marang iku trep diarani cemburu.” Patriarchs and Prophets, 305, 306.

Cemburuné Allah kanthi mligi kawedhar marang brahala, lan dudu prakara kebeneran manawa kasangsaran kang kapisan ing Yehezkiel bab wolu iku “sawijining reca cemburu.”

Lan kelakoné ana ing taun kaping nem, ing sasi kaping nem, ing dina kaping lima ing sasi iku, nalika aku lagi lenggah ana ing omahku, lan para pinituwa Yehuda padha lenggah ana ing ngarepku, tangané Pangéran Allah tumiba marang aku ana ing kono. Banjur aku ndeleng, lah ana sapérangan rupa kaya panampakaning geni: saka panampakaning pinggulé tumeka ing ngisor, geni; lan saka pinggulé tumeka ing dhuwur, kaya panampakaning pepadhang, kaya warna ambar. Lan Panjenengané nguluraké sapérangan wujud tangan, banjur nyekel aku ing sacengkok rambut ing sirahku; lan roh ngangkat aku ana ing antaraning bumi lan langit, lan nggawa aku ana ing wahyu-wahyuné Allah menyang Yerusalem, menyang lawanging gapura njero kang madhep menyang lor; ing kono ana papaning reca cemburu, kang njalari cemburu. Lan, lah, kamulyaning Allahé Israel ana ing kono, miturut wahyu kang dakdeleng ana ing tanah rata. Banjur Panjenengané ngandika marang aku, “Hé anaking manungsa, samengko ungakna mripatmu menyang arah lor.” Mulané aku banjur ngungkapaké mripatku menyang arah lor, lan lah, ana ing sisih lor lawanging gapura mesbèh iku reca cemburu mau ana ing lawang mlebu. Ezeziel 8:1–5.

Arca meri iku minangka kang kapisan saka papat kekejian sing saya ngambra-ambra sing kaparingaké marang Yéhezkièl. Arca meri iku nggambarake wiwitaning kang kapisan saka papat turuning generasi pambrontakan sing saya ngambra-ambra ing Adventisme. Generasi kapisan diwiwiti ing taun 1863.

Kita badhé nglajengaken panaliten punika wonten ing artikel salajengipun.

“Sabèn nabi jaman kuna ngandika ora sapira kanggo jamane dhewe tinimbang kanggo jaman kita, saéngga wewatoning pamedhar sabdané isih tetep lumaku tumrap kita. ‘Saiki kabèh prakara iki kadadéan marang wong-wong mau minangka tuladha: lan iku kabèh katulis kanggo pepènget kita, yaiku kita kang wis katempuhan pungkasaning jagad.’ 1 Korinta 10:11. ‘Dudu kanggo awake dhewe, nanging kanggo kita wong-wong mau padha ngladèni prakara-prakara iku, kang saiki wis diwartakaké marang kowé déning wong-wong kang martakaké Injil marang kowé kanthi Roh Suci kang katurunaké saka swarga; prakara-prakara iku kang para malaékat padha kersa nyawang kanthi temen.’ 1 Pétrus 1:12....”

“Alkitab wis nglumpukaké lan ngiket dadi siji sakèhé kasugihané kanggo generasi pungkasan iki. Kabèh prastawa agung lan tindak-tanduk sajarah Prajanjian Lawas sing suci lan nggegirisi wis kelakon, lan lagi diulang maneh, ana ing pasamuwan ing dina-dina pungkasan iki.” Selected Messages, buku 3, 338, 339.